

Arrest

nr. 98 232 van 28 februari 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X,X, X en X
 3. X alias X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse en Mauretaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X en X, en X alias X en X, die eveneens verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DECROOCK, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt vast dat de zaken gekend onder rolnummers 112 653 en 113 705 dermate samenhangend zijn – het betreft een gezin waarvan de leden zich op dezelfde feiten beroepen – dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt de zaken samen te voegen.

1.2. Het beroep gekend onder rolnummer 113 705 werd tevens in eigen naam ingesteld door A.H. De Raad stelt vast dat in hoofde van vierde verzoeker geen bestreden beslissing voorligt. Onder de rubriek 'belang' in het verzoekschrift wordt niet vermeld welk belang deze verzoeker heeft bij het bestrijden van

de voorliggende bestreden beslissingen. In de mate dat onder het eerste middel deze verzoeker zijn belang wenst uiteen te zetten, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Om een voldoende belang bij een beroep te hebben, volstaat het niet dat men een nadeel ondervindt, maar moet een eventuele vernietiging verzoeker tevens een voordeel opleveren. A.H. betoogt dat hij in de beslissingen van het Commissariaat-generaal had moeten opgenomen worden. De Raad ziet niet in welk voordeel dit vierde verzoeker kan opleveren, nu dit niets wijzigt aan de inhoud van de bestreden beslissingen die een weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus inhouden.

Het beroep ingediend door vierde verzoeker, A.H., is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van N.A.M., eerste verzoekster:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bagdad. U zou afgestudeerd zijn aan het Instituut van Medische Beroepen.

In 1991 zou u gehuwd zijn met H. E. E. {...} (O.V. xxxxxxx), een Mauritanier die al sinds de jaren tachtig in Irak leefde. Uw man zou zowel voor als na de val van het Saddamregime een carrière hebben uitgebouwd binnen de 'Mukhabarat'/politie en zou de graad van Aqeed (kolonel) hebben bereikt.

In oktober 2010 zouden uw kinderen op weg van school plots zijn geslagen door onbekenden. Enkele dagen later zou u met de kinderen thuis in de tuin hebben gezeten toen jullie werden beschoten. Jullie vluchtten naar binnen, van waaruit u uw man op zijn werk zou hebben gecontacteerd. Nog enkele dagen later zou uw man 's nachts permanentie hebben moeten doen op zijn werk. Die nacht zouden vier gemaskerde mannen jullie huis zijn binnengevallen. Ze zouden zich hebben voorgesteld als leden van het Mehdi-leger en jullie hebben aangemaand jullie huis binnen de vijf dagen te verlaten omdat ze ontdekt hadden dat uw man officier was. U zou onmiddellijk uw man op de hoogte hebben gebracht, waarop deze enkele dagen zou ondergedoken zijn bij een vriend. Na een drietal dagen zijn jullie samen richting Syrië gevlucht.

Vanuit Syrië zijn jullie vrijwel onmiddellijk richting Mauritanië vertrokken. Na één week zou u met vijf van uw kinderen naar België zijn gekomen. U verklaarde zich vluchteling op 22 november 2010. Uw man kende vervolgens problemen in Mauritanië, waarop hij met jullie zoon Ahmed uiteindelijk ook naar België diende te vluchten. Hij verklaarde zich vluchteling op 21 januari 2011.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, diploma, huwelijksakte, woonstkaart, voedselrantsoenkaart en de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

Vooreerst dient door het CGVS te worden opgemerkt dat aan de problemen die u Irak zouden hebben doen verlaten geen geloof kan worden gehecht.

Zo zijn uw verklaringen over het schietincident dat u zou hebben meegemaakt een week voor uw vertrek, weinig geloofwaardig.

U stelt dat in oktober 2010 jullie huis werd beschoten en jullie naar binnen dienden te vluchten. Gevraagd echter hoe vaak jullie huis in deze periode werd beschoten, zegt u vreemd genoeg dat u zich niet meer herinnert of dit één dan wel twee keer gebeurde. Ermee geconfronteerd dat men redelijkerwijs kan aannemen dat iemand het zich doorgaans herinnert of hij één- dan wel tweemaal werd beschoten, zegt u te denken dat dit slechts één keer gebeurde (CGVS 16.10.2012 p. 2). Dat u niet precies weet of u één dan wel twee keer uw leven bedreigd zag door mitrailletevuur is een zeer opmerkelijke vaststelling (CGVS 16.10.2012 p.9-10). Even opmerkelijk is de vaststelling dat u tijdens een ander gehoor (CGVS 04.09.2011 p.6) nog verklaarde dat jullie huis in de periode september-oktober 2010 precies twee maal werd beschoten: een eerste keer drie of vier dagen na het voorval met de kinderen en een tweede keer nog eens twee dagen later. Vijf dagen na deze laatste beschieting zou de inval van de gemaskerde mannen hebben plaatsgevonden. Deze vaststellingen zijn uitermate merkwaardig en roepen twijfels op bij de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die u ertoe genoopt zouden hebben Irak te verlaten.

Verder is het bijzonder opmerkelijk dat u stelt dat uw man op het moment van de beschieting niet thuis was. U stelt dat jullie in de tuin zaten en u zich ten gevolge de beschieting met uw kinderen naar binnen diende te haasten. Uw man zou op dat moment op zijn werk hebben gezeten en u zou hem een

uurtje later hebben gebeld met het verontrustende nieuws (CGVS 16.10.2012 p.3-6). Dat uw man zou gedood zijn mocht hij op dat moment thuis zijn geweest, acht u mogelijk. Zeer opmerkelijk is de vaststelling dat uw man verklaart dat hij tijdens dit incident wél thuis was. Zo zegt hij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken: "Op 15.10.2010 zaten wij in de tuin van ons huis toen plots ons huis onder schot werd genomen. Wij gingen snel naar binnen". Ook ten aanzien van het Commissariaat-generaal stelt hij uitdrukkelijk dat hij thuis was op het moment dat jullie huis onder vuur werd genomen (CGVS 05.09.2011 p.9). Dat u zich hierover zou vergissen is weinig waarschijnlijk indien uw verklaringen op de waarheid zouden gestoeld zijn.

Wat deze schietpartij betreft is het overigens opmerkelijk dat uw zoon Mustafa hier blijkbaar geen kennis van heeft. Hij vertelt over het nachtelijke bezoek van de gemaskerde mannen en over het incident waarbij hij op weg van school werd geslagen, maar wanneer er gevraagd wordt of er zich nog andere incidenten hebben voorgedaan, antwoordt hij ontkennend (CGVS 05.09.2011 p.3 – DVZ vragenlijst p.2). Ook hier kan gesteld worden dat het zeer weinig geloofwaardig is dat hij een dermate belangrijke gebeurtenis als een gewapende aanval op jullie huis onvermeld zou laten, zelfs wanneer hem hier specifiek naar gevraagd wordt.

Ook over de gevolgen van deze schietpartij zijn jullie verklaringen weinig eenduidig. Uzelf zegt dat er in het geheel geen schade was als gevolg van deze beschieting. Er zou een kogel afgeketst zijn op de ijzeren deur zonder schade aan te richten en voor de rest zou het huis geen beschadiging hebben opgelopen (CGVS 16.10.2012 p. 2-6). Uw man stelt nochtans dat het raam van de keuken stuk was omwille van de beschieting (CGVS 05.09.2011 p.9). Ook wat dit betreft kan verwacht worden dat u eenduidigere verklaringen zou afleggen indien deze feiten zich werkelijk zouden hebben voorgedaan.

Betreffende het nachtelijke bezoek van de gemaskerde mannen aan jullie huis dienen eveneens enkele opmerkingen te worden gemaakt die jullie geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengen. Zo stelt u uitdrukkelijk dat deze mannen jullie niet sloegen, noch hebben ze dingen in huis overhoop gehaald of vernietigd (CGVS 17.10.2012 p.4-11). Uw zoon Mustafa daarentegen verklaart nochtans uitdrukkelijk dat jullie bij deze gelegenheid werden geslagen en bovendien het huis overhoop werd gehaald (CGVS 05.09.2011 p.3).

Verder stelt u dat uw man na de inval van de gemaskerde mannen in uw huis gedurende enkele dagen onderdook alvorens jullie samen richting Syrië vertrokken. Vreemd genoeg weet u niet waar hij precies onderdook in deze periode (CGVS 16.10.2012 p.4). U weet dat hij bij een vriend verbleef, maar wie deze vriend precies was of waar hij woonde, weet u niet (CGVS 16.10.2012 p.9). Ook dit mag verbazen.

Ook betreffende het profiel van uw man zijn jullie verklaringen bijzonder vaag. Over het voorgehouden beroep van uw man na de val van het Saddamregime leggen jullie geen stukken voor (CGVS 04.09.2011 p.5). Dit mag verbazen aangezien u er anderzijds blijkbaar wel aan gedacht heeft om documenten van een politieopleiding uit de jaren negentig mee te brengen vanuit Bagdad. Bovendien blijkt uw man vreemd genoeg niet de rang te kunnen geven van zijn directe overste in de periode na de val van het Saddamregime en weet hij evenmin tot welke stam deze man behoorde. Evenmin kent hij, afgezien van de roepnaam Abu Ali, de naam van de chef van deze dienst na de val (CGVS 18.10.2011 p.11). Dit is opmerkelijk en roept twijfels op bij het precieze profiel van uw echtgenoot. Gevraagd in dit verband of u zelf kan zeggen welke functies uw man na de val van het Saddamregime bekleedde, antwoordt u dat hij 'dhabet' (officier) was om meteen toe te voegen dat dit het enige is wat u weet. U stelt tevens dat u weet dat hij bij de politie was en 'denkt' dat hij in de wijk Karrada werkte. Hij zou 'verantwoordelijk' zijn voor Egyptenaren en Soedanezen, maar voor de rest heeft u niet de minste informatie over het werk van uw man (CGVS 04.09.2011 p.5-6, CGVS 18.10.2011 p.4, CGVS 16.10.2012 p.5-6). Ook over de laatste en hoogste graad die uw man zou hebben verworven, zijn jullie verklaringen allerm minst eenduidig. Uzelf bent van mening dat uw man de graad 'aqeed' (kolonel) had en dat hij misschien zelfs een hogere graad bekleedde (CGVS 04.09.2011 p.5 – CGVS 16.10.2012 p.10). U weet het niet goed, zo zegt u, en verklaart op een andere moment dat het ook de (lagere) graad van Moqaddam (luitenant-kolonel) kan zijn geweest (CGVS 18.10.2011 p.4). Uw man verklaart dan weer dat hij nooit een hogere graad dan Moqaddam heeft behaald en hij dus nooit kolonel is geweest, zoals u foutief van mening bent. Dat jullie over de loopbaan van uw man geen recente stukken voorleggen én bovendien bijzonder vage en vaak tegenstrijdige verklaringen afleggen, is zeer weinig geloofwaardig, zelfs indien rekening gehouden wordt met uw verklaringen omtrent de 'achtergestelde positie' van de Arabische vrouw.

U stelt verder dat de problemen die jullie in oktober 2010 kenden steeds gebeurden op een moment dat uw man permanentie had op zijn werk. Dit betekende dat hij ofwel twee ofwel drie nachten diende door te brengen in de gebouwen van zijn werk (CGVS 16.10.2012 p.6). Soms bleef hij zelfs een tiental nachten op het werk logeren, zo zegt u (CGVS 04.09.2011 p.4-5). Vreemd genoeg verklaart uw man uitdrukkelijk dat hij nooit langer dan één nacht permanentie diende te doen (CGVS 05.09.2011 p.9). Dit klemt ernstig met uw verklaringen.

Bovenstaande opmerkingen roepen ernstige twijfels op bij uw beweringen omtrent uw problemen in Irak. Aangezien u uw asielmotieven allerm minst aannemelijk maakt, kan niet worden aangenomen dat u in geval van terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit draagt, Irak, een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Dit laatste blijkt overigens eveneens uit enkele andere verklaringen van u. Rekening houdend met het feit dat de door u voorgehouden incidenten steeds uw man als doel hadden, wordt u de vraag gesteld of u denkt dat jullie belagers ook u zouden viser en. U zegt te denken dat men u niet viseert. Als u alleen zou zijn, zou u geen probleem hebben, zo zegt u (CGVS 16.10.2012 p.8). Eveneens blijkt dat uw in Irak verblijvende familieleden sinds uw vertrek uit het land geen problemen hebben gekend die hun oorsprong zouden vinden in uw problemen (CGVS 16.10.2012 p.5-11, CGVS 04.09.2011 p.3). Nochtans wonen zij nog steeds in het huis dat volgens uw verklaringen in oktober 2010 gewapenderhand werd aangevallen.

Terzijde dient eveneens te worden opgemerkt dat u ook over de nationaliteit van uw kinderen niet de waarheid blijkt te spreken. Zo vertelde u herhaaldelijk dat uw kinderen de Mauritaanse nationaliteit bezitten (zie DVZ: fiches 'Inschrijving van de asielaanvraag' en 'Inschrijving van een familielid' en zie DVZ: 'Inschrijving' 22.11.2010). Ook uw man verklaarde dit herhaaldelijk (vragenlijst 26.04.2011 p.3-4, verslag 26.04.2011 punt 16 en 32, CGVS 05.09.2011 p.3) en ook uw zoon S. A. M. {...} (O.V. xxxxxxx) stelde doorheen zijn asielp procedure de Mauritaanse nationaliteit te bezitten. Ten aanzien van het Commissariaat-generaal echter stelt u plots dat zij geen nationaliteit bezitten of bezeten hebben (CGVS 04.09.2011 p.8, CGVS 16.10.2012 p.11).

Voorgaande bemerkingen roepen ernstige twijfels bij uw algemene geloofwaardigheid en leiden tot de conclusie dat u uw nood aan bescherming niet aannemelijk maakt. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van E.E.H., tweede verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Mauretaanse staatsburger te zijn maar gedurende 30 jaar in Irak gewoond te hebben. In 1980 verliet u Mauritanië om in Irak verpleegkunde te gaan studeren. U keerde niet naar Mauritanië terug tot 2010. U leerde in Irak uw huidige echtgenote, M. N. A. {...} (O.V. xxxxxx) kennen, met wie u intussen zes kinderen hebt. Sinds 1988-1989 werd u verantwoordelijke van de Republikeinse partij van de toenmalige Mauretaanse president Maawiya voor de Mauretaanse studenten in Irak. Na uw studies verpleegkunde ging u werken in een ziekenhuis. Later werd u door uw neef, A. D. {...}, die de toenmalige Mauretaanse minister van Binnenlandse Zaken was, voorgedragen om aan de politieacademie in Irak te gaan studeren. U studeerde af als politie-officier. Hierna ging u aan het werk bij de geheime dienst in Irak, waar u verantwoordelijk was voor het verzamelen van informatie over burgers van bepaalde Noord-Afrikaanse landen die in Irak verbleven. Na de val van Saddam Hoessein werden oude officieren die nog onder het regime van Saddam Hoessein gewerkt hadden, opzij geschoven. U kreeg andere landen toegewezen en mocht op bepaalde verdiepingen van uw kantoorgebouw niet meer komen. U voelde op het werk dat men afstand nam van u. Op 9 oktober 2010 werd er met een wapen in uw tuin geschoten. Later in oktober 2010 werden u en uw gezin in uw huis door 4 personen van het Mehdi-leger met de dood bedreigd. Ze vroegen jullie het huis te verlaten en binnen de 5 dagen Bagdad te verlaten, anders zouden jullie gedood worden. U was op dat moment niet thuis, anders zou u meteen zijn vermoord. Na de bedreigingen in uw huis belde uw echtgenote u op om u te zeggen wat er gebeurd was. U keerde niet meer terug naar huis maar trok in bij een vriend. U sprak in tussentijd af met uw familie om te vertrekken uit Irak. Jullie reisden via Damascus, waar u in de Mauretaanse ambassade een visum bekwam voor uw vrouw, en Tunis naar Nouakchott (Mauritanië) waar jullie op 25 oktober 2010 aankwamen. In Mauritanië aangekomen werd u meteen op de luchthaven gedurende 4 uren ondervraagd. Er werden u op dat moment enkele algemene vragen gesteld. Ook werden uw identiteitsdocumenten en uw laptop in beslag genomen. U diende zich ook na twee weken aan te melden voor een tweede verhoor bij de veiligheidsdienst in Nouakchott. Jullie vertrokken uit de luchthaven en vonden een onderkomen in de hoofdstad. Zes dagen na uw aankomst in Mauritanië vertrok u samen met uw zoon Ahmed enkele dagen naar de Sahara, waar u op zoek ging naar uw familie die nomaden zijn. U vond hen echter niet. Tijdens uw zoektocht contacteerde uw vrouw, die in Nouakchott was achtergebleven met de vijf andere kinderen, u om te zeggen dat ze een smokkelaar hadden gevonden om naar Europa te reizen en dat ze onmiddellijk moesten vertrekken. U zou later komen met uw zoon. In Nouakchott teruggekomen werd u dan een tweede maal, nu gedurende zes uren, verhoord door de Mauretaanse autoriteiten. Tijdens dit verhoor werd u beschuldigd van verschillende zaken. U werd erop gewezen dat het regime van Maawiya voorbij was en werd ervan beschuldigd medewerking te hebben verleend aan Maawiya. Ze zegden dat u een collaborateur was en uw land verraden had. Men zei u ook dat u een levenslange gevangenisstraf of zelfs de doodstraf te wachten stond. Hierna kon u weer naar huis gaan en werd de afspraak gemaakt dat u een uitnodiging zou krijgen voor een derde verhoor. U besloot hierna meteen naar een ander adres in Nouakchott te verhuizen en vestigde zich in de 'illegale wijk'. U probeerde nieuwe reisdocumenten te krijgen maar vernam dat er een reisverbod voor u gold, waarna u illegaal het land verliet om op 20 februari 2011 in België aan te komen waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u het land waarvan u de nationaliteit draagt, zijnde Mauritanië, heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verklaart (zie gehoor CGVS, dd. 5/9/2011, (hierna CGVS I), p. 2, gehoor CGVS, dd. 18/10/2011 (hierna CGVS II), p. 2) en dat uit de door u neergelegde documenten (op de identiteitskaart van uw echtgenote, meerdere stempels van de Mauretaanse diplomatieke vertegenwoordigingen op uw documenten) ook blijkt dat u de Mauretaanse nationaliteit draagt. Uit eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.a. arrest nr. 67 883 dd. 4/10/2011) blijkt dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land al dan niet kan inroepen en of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. In uw geval dient uw asielaanvraag dan ook te worden beoordeeld ten opzichte van Mauritanië.

Wat betreft uw beweerde problemen in Mauritanië kan het volgende worden opgemerkt:

U verklaarde voor het CGVS dat u bij uw terugkeer naar Mauritanië, na uw vlucht uit Irak, reeds overtuigd was van het feit dat Mauritanië geen veilig land voor u zou zijn en dat u enkel op doorreis was om uw familie te zoeken. Uw uiteindelijke bestemming zou Europa zijn (zie gehoor CGVS II, p. 5). Wanneer u dan gevraagd werd waarom Mauritanië voor u geen veilig land kon zijn, refereert u merkwaardig genoeg naar feiten die zich nog niet hadden voorgedaan op het moment dat u dus reeds besloten had dat Mauritanië geen veilig land voor u kon zijn. Immers, u verwijst naar uw verhoren door de Mauretaanse autoriteiten na uw aankomst uit Irak (zie gehoor CGVS II, p.5), terwijl u bij uw vertrek uit Irak reeds had besloten dat Mauritanië geen veilig land zou zijn (zie gehoor CGVS, p. 5). Het feit dat u niet van plan was zich te vestigen in Mauritanië, ongeacht of u er problemen zou tegenkomen of niet, blijkt trouwens ook uit de vaststelling dat uw vrouw en vijf kinderen Mauritanië reeds verlieten voor het beweerde tweede gehoor door de Mauretaanse autoriteiten, waarin u beschuldigd en bedreigd werd, zou hebben plaats gevonden. Uw vrouw en 5 kinderen vertrokken immers een week na jullie aankomst in Mauritanië, toen er zich, buiten de algemene ondervraging op de luchthaven, nog helemaal geen vervolgingsfeiten hadden voorgedaan, aangezien u pas twee weken na uw aankomst in Mauritanië zou zijn beschuldigd en bedreigd (zie gehoor CGVS II, p. 7, vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 26/04/2011, p.2, 3). Deze vaststellingen tonen reeds aan dat uw beweerde problemen in Mauritanië niet de aanleiding waren voor uw vertrek uit het land.

Verder kunnen die beweerde problemen met de autoriteiten in Mauritanië trouwens ook in twijfel getrokken worden. Zo slaagt u er vooreerst niet in consistente verklaringen af te leggen over de beschuldigingen die ten aanzien van u werden geuit. Zo verklaart u voor de DVZ (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 26/04/2011, p. 3) en voor het CGVS tijdens het eerste gehoor (zie CGVS I, p. 7) dat u er door de Mauretaanse autoriteiten van beschuldigd werd een staatsgreep te organiseren. U voegt er tijdens het eerste gehoor door het CGVS nog aan toe 'Ik was met de oude president. Dat is alles.' Tijdens het tweede gehoor door het CGVS haalt u echter nog tal van andere beschuldigingen aan, maar meldt u niet de beschuldiging een staatsgreep te organiseren. Zo verklaart u ervan beschuldigd te zijn meegewerkt te hebben met Maawiya, een collaborateur te zijn en uw land verraden te hebben omdat u nooit bent teruggekeerd naar Mauritanië. Wat verder tijdens het gehoor haalt u ook aan dat ze u ervan beschuldigden voor een veiligheidsdienst van een ander land gewerkt te hebben. Tenslotte haalt u nog verder tijdens het gehoor plots aan dat u op basis van de militaire grondwet een bekeerling zou zijn die zijn militaire plicht niet heeft gerespecteerd omdat u niet zou zijn teruggekeerd na uw studies in Irak, om het nationale (Mauretaanse) belang te dienen (zie gehoor CGVS II, pp. 6-9). Het is vooreerst merkwaardig dat u de toch belangrijke beschuldiging van het organiseren van een staatsgreep plots niet meer vermeldt, maar ook uw laatste opmerking, aangaande het niet terugkeren na uw studies is opmerkelijk. Eerder tijdens het gehoor werd immers door de protection officer duidelijk gepolst naar uw verplichting om na uw opleiding in Irak terug te keren naar Mauritanië. Op dat moment zag u daar geen enkel probleem in (zie gehoor CGVS II, p. 4). Er wordt duidelijk gepeild naar de bedoeling van de Mauretaanse staat op dat moment, maar u blijft er bij dat er geen verplichting was en dat u kon kiezen. Wanneer u met deze eerdere verklaringen wordt geconfronteerd, stelt u dat die verplichting voor de eerste twee lichtingen niet gold, maar blijkbaar wel voor de uwe (zie gehoor CGVS, p. 9). Het feit dat u toen niet en nu blijkbaar wel op de hoogte bent van deze verplichting, verklaart niet waarom u bij de initiële vraag naar de verplichting terug te keren, bleef vasthouden aan uw vrije keuzemogelijkheid en enkel die vermeldde. Ook uw verklaring dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de verplichting, is trouwens totaal niet aannemelijk. Immers, uit uw dossier blijkt dat u na uw afstuderen nog meermaals contact had met de Mauretaanse ambassade in Bagdad (en elders)(zie

gehoor CGVS II, p. 10 + documenten die u voorlegt met stempels van Mauretaanse diplomatieke posten). Indien dit werkelijk een verplichting was is het niet aannemelijk dat u daar door niemand van de Mauretaanse autoriteiten op gewezen werd en dat u daar bijgevolg niet van op de hoogte zou geweest zijn. Ook kan aangenomen worden dat bij aanvang van de studies u deze verplichting werd meegedeeld. Uit de door u voorgelegde documenten blijkt trouwens dat er op de achterkant van uw diploma van de politieacademie stempels van de Mauretaanse autoriteiten staan, zodat u hen duidelijk wel op de hoogte bracht van uw afstuderen, waardoor het nog merkwaardiger is dat ze u niet op dat moment op de hoogte zouden gebracht hebben van uw verplichtingen.

Verder is het uiterst merkwaardig en onaannemelijk dat men u van dergelijke (zware) feiten zou beschuldigen, er zelfs bij vermeldend dat hierop mogelijk de doodstraf staat, om u vervolgens gewoon naar huis te laten gaan met de afspraak dat u een nieuwe uitnodiging zal krijgen voor een derde gesprek (zie gehoor CGVS II, p. 7, 9). Dit is totaal niet in proportie met de zware beschuldigingen. Bovendien weet u zelfs niet of u al dan niet een uitnodiging kreeg voor een derde gesprek, hoewel u nog meer dan twee maanden in Mauritanië verbleef (zie gehoor CGVS II, p. 10). U liet blijkbaar na op uw vorige adres te gaan kijken of zich hierover te informeren. Uw duidelijke desinteresse voor uw zaak tast de ernst ervan verder grondig aan. U verklaart bovendien dat er een reisverbod tegen u werd uitgevaardigd. Hiermee wil u aantonen dat men u wou vinden, maar dat dat niet lukte (zie gehoor CGVS II, p. 10). Aangezien het echter niet onaannemelijk is dat naar uw activiteiten in Irak een onderzoek liep, is een reisverbod om die reden niet uitgesloten. U toont echter absoluut niet aan dat u vervolgd zou worden omwille van één van de redenen voorzien in de Conventie van Genève of dat u hierdoor een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. U haalt ook aan dat de Mauretaanse autoriteiten bang waren voor uw aanwezigheid in Mauritanië omdat u een gevaar zou zijn voor de nationale veiligheid. Bovendien zouden ze bang zijn dat u bepaalde politieke ideeën uit Irak had meegenomen (zie gehoor CGVS II, p. 9). Gezien uw bewering dat uw echtgenote echter, blijkbaar vrij snel en zonder problemen, een visum kreeg voor Mauritanië op de ambassade in Damascus, hoewel duidelijk vermeld werd dat ze met u zou meereizen, blijkt hieruit alvast niet dat de Mauretaanse autoriteiten u niet meer op hun grondgebied zouden willen of bang zijn van uw ideeën (zie gehoor CGVS II, p. 6).

Verder kan nog worden vastgesteld dat ook uw verklaringen met betrekking tot uw kort verblijf in Mauritanië tegenstrijdigheden bevatten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u pas sinds 1 december 2010 veranderde van adres (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 26/04/2011, p.3). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u initieel dat u na het vertrek van uw vrouw en kinderen verhuisde naar de wijk Tin Suelen en na het tweede gehoor door de Mauretaanse autoriteiten (twee weken na uw aankomst op 25/10, dus de eerste week van november) meteen verhuisde naar een volksbuurt aan de rand van de hoofdstad (zie gehoor CGVS, p. 7, 9). Verder is het opmerkelijk dat u eerst tijdens dat tweede gehoor op het CGVS beweert geen contact meer gehad te hebben met uw neef Dah, tijdens uw verblijf in Mauritanië, omdat hij niet wist van uw aankomst (zie gehoor CGVS II, p. 8). Wanneer u meteen daarop dan gevraagd werd of u hem dan niet gecontacteerd hebt toen u merkte dat u problemen kreeg, verandert u plots uw verklaring om te stellen dat u hem toch opzocht en dat hij u aanmaande voorzichtig te zijn (zie gehoor CGVS II, p. 8). Gevraagd naar de problemen van uw neef Dah, verklaart u vervolgens dat die grote problemen heeft en dat de regering hem serieus neemt omdat hij één van de grootste oppositieleiders zou zijn (zie gehoor CGVS II, p. 8). Wanneer dan meer uitleg hierover gevraagd wordt, verklaart u echter dat de huidige president ooit van plan was hem te arresteren maar dat op advies van de hoogste militaire commandant niet gedaan heeft, wat bezwaarlijk 'grote problemen' kan genoemd worden aangezien het zich dus niet voordeed.

Ten slotte haalt u de vrees aan in Mauritanië opgespoord te zullen worden omwille van uw problemen in Irak (zie gehoor CGVS II, p. 5). U baseert zich in deze echter enkel op vermoedens waarvoor u geen enkel concreet element aanhaalt om die te ondersteunen. U haalt ook geen enkel voorbeeld aan van collega's officieren in Irak die in Mauritanië zouden gezocht zijn.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag neerlegt, wijzigen hetgeen hierboven werd vastgesteld niet. U legt zo een diploma en de resultaten voor van uw opleiding aan de politieacademie, resultaten van uw opleiding verpleegkunde, resultaten van uw verdere medische opleiding en uw benoeming in het ziekenhuis. Geen van deze elementen wordt hierboven in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt trouwens voor het diploma van uw echtgenote. Verder legt u nog uw huwelijksakte, een geboorteakte van uw zoon Ahmed en een Irakese identiteitskaart van uw vrouw voor. Ook aan uw huwelijk en aan de identiteit van uw zoon en vrouw wordt hier echter op dit moment niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van M.E.A. alias M.H., derde verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaart heel uw leven in Irak gewoond te hebben en de Iraakse nationaliteit te hebben aangevraagd maar nog niet te hebben verkregen. U beschikt wel nog, via afstamming langs vaderskant, over uw Mauretaanse nationaliteit. U woonde heel uw leven in Bagdad. U diende met uw vader (H. E.E. {...}) (OV xxxxxxxx), moeder (M. N. A. {...}) (OV xxxxxxxx)) en vijf broers en zussen Irak te verlaten omwille van doodsb bedreigingen door leden van het Mehdi-leger. Omdat uw vader Soenniet is en voor de Iraakse politie werkte, werd hij beschouwd als een verrader in Irak. Jullie kregen bedreigingen thuis toen uw vader op zijn werk was. De leden van het Mehdi-leger zochten uw vader en zegden dat hij terug naar huis moest komen. U werd ook met uw broer Ahmed bedreigd en aangevallen toen jullie op weg waren van school. De aanvallers meldden jullie dat jullie vader binnen de 5 dagen naar de wijk moest komen, anders zouden ze jullie doden. Daarom verlieten jullie Irak. Jullie gingen naar Mauritanië waar u ongeveer een week bleef. U kent echter niemand in Mauritanië. U kende persoonlijk geen problemen in Mauritanië maar uw vader werd bij aankomst in het land gedurende ongeveer 5 uur ondervraagd op de luchthaven. U kent hiervan echter de reden niet. Na een week in Mauritanië verbleven te hebben kwam u met uw moeder en 4 broers en zussen naar België waar u op 19 november 2010 aankwam en op 22 november 2010 asiel aanvraag.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u het land waarvan u de nationaliteit draagt, zijnde Mauritanië, heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen (zie gehoor CGVS, p. 2) en uit het door u neergelegde document (geboorteakte) blijkt dat u de Mauretaanse nationaliteit draagt. Hoewel u voor de DVZ verklaarde de dubbele nationaliteit te hebben (Mauretaanse en Irakese), blijkt nu na het gehoor op het CGVS dat de Irakese nationaliteit u (nog) niet werd toegekend. Uw verklaring geen nationaliteit te hebben omdat u nog geen antwoord kreeg op uw Irakese aanvraag, vindt geen steun in de rest van uw dossier. Immers, uit uw geboorteakte blijkt dat u de Mauretaanse nationaliteit had en nergens blijkt dat u deze intussen zou verloren zijn. Uit eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.a. arrest nr. 67 883 dd. 4/10/2011) blijkt dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land al dan niet kan inroepen en of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. In uw geval dient uw asielaanvraag dan ook te worden beoordeeld ten opzichte van Mauritanië.

Wat betreft uw beweerde problemen in Mauritanië kan het volgende worden opgemerkt: U verklaart zelf uitdrukkelijk geen persoonlijke problemen te hebben gehad in Mauritanië.

U verklaart bovendien dat jullie omwille van uw vader in Mauritanië gedurende ongeveer 5 uren op de luchthaven werden gehouden maar u verklaart de reden hiervoor niet te kennen (zie gehoor CGVS, p. 3). Hieruit kan besloten worden dat u geen eigen problemen kende in het land waar u de nationaliteit van draagt en dat u bijgevolg omwille van de vermeende problemen van uw vader naar België kwam. U haalt zelf geen eigen vluchtmotieven uit Mauritanië aan en baseert zich dus enkel op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald in zijn asielaanvraag.

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongegronde karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In het eerste middel voeren verzoekers de *"Onontvankelijkheid van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 24 oktober 2012 (kennisgeving 25 oktober 2012) met betrekking tot eerste verzoeker"* aan.

Het eerste middel werd hiervoor deels besproken onder ontvankelijkheid. De Raad verwijst dan ook naar zijn bespreking dienaangaande. Bovendien, waar gevraagd wordt om de bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoeker onontvankelijk te verklaren omdat verzoeker A.H. niet vermeld werd hierop, wijst de Raad erop dat zijn bevoegdheid bepaald is bij artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

In casu treedt de Raad op als volle rechtsmachtrechter en kan hij slechts de bestreden beslissing bevestigen of hervormen of nog, wanneer aan de voorwaarden daartoe voldaan is, vernietigen. De Raad kan geen bestreden beslissing "onontvankelijk" verklaren. Hetzelfde geldt waar dit middel wordt aangevoerd wegens het niet vermelden van de vier minderjarige kinderen op de bestreden beslissingen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 22 van de Grondwet en van de motiveringsplicht.

Verzoekers herhalen in essentie hun asielrelaas en betogen dat het feit dat zij niet samen als één familie richting Europa gevlucht zijn geen afbreuk doet aan de eenheid van hun gezin, evenmin als de verschillende nationaliteiten van de ouders. Evenwel werd bij de behandeling van de asielaanvragen het gezin volledig uit elkaar getrokken. Immers werden drie verschillende beslissingen genomen. De beslissing van eerste verzoekster werd genomen op basis van haar Iraakse nationaliteit en de problemen die de familie in Irak ondervond. De beslissingen van tweede verzoeker en hun zoon zijn daarentegen gebaseerd op de Mauretaanse nationaliteit en de problemen die tweede verzoeker en zijn familie aldaar hebben ondervonden. Zowel artikel 8 EVRM als artikel 22 van de Grondwet voorziet in het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Artikel 8 EVRM wordt evenwel geschonden omdat nergens in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster verwezen wordt naar de problemen van haar echtgenoot in Mauretanië. Hetzelfde geldt voor de bestreden beslissing van tweede verzoeker en de zoon maar dan ten aanzien van de problemen in Irak. Hun problemen zijn evenwel met elkaar gelinkt en kunnen niet zomaar van elkaar afgesplitst worden. Evenmin werd nagegaan of eerste verzoekster samen met haar man en de kinderen in Mauretanië zou kunnen leven. Dit land kan geenszins als veilig derde land worden beschouwd. Verzoekers wijzen op het principe van non-refoulement zoals vervat in artikel 33 van het vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het verdrag tegen foltering. Tweede verzoeker wordt in Mauretanië geïsoleerd. Deze problemen worden ook bevestigd in een schrijven van oud minister van Binnenlandse Zaken (stuk 21). Ook in Irak is het niet mogelijk zonder enige vrees te leven. Ook dit land kan niet als veilig derde land worden beschouwd. Bovendien dient ook stilgestaan te worden bij de veiligheidssituatie aldaar. Er vallen dagelijks burgerslachtoffers in Bagdad. Verzoekers verwijzen hierbij

naar persberichten en rapporten. België is volgens verzoekers het enige land waar zij hun recht op gezins- en familielevens kunnen uitoefenen.

3.3. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kennen. Verzoekende partijen maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. In zoverre verzoekers verwijzen naar een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot het recht op de eerbiediging van hun familie- en gezinsleven, kan dit enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. Evenmin kan om die reden een schending van artikel 22 van de Grondwet weerhouden worden. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is immers gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *"een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden"* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). De aangevoerde schending van deze grondwettelijke bepaling wordt dan ook samen behandeld met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Hiervoor is gebleken dat artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd.

Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht aangeeft dient de asielaanvraag beoordeeld te worden in functie van het land of de landen van nationaliteit van de verzoekende partij, of voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. De Raad stelt voorts vast dat zowel wat betreft de aangehaalde problemen in Irak als de aangehaalde problemen in Mauretanië de commissaris-generaal geoordeeld heeft dat deze vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg ziet de Raad niet in welk nut een verwijzing naar de aangehaalde problemen in Irak respectievelijk Mauretanië in alle bestreden beslissingen zou hebben nu dit niets verandert aan de vaststelling dat geen geloof gehecht kan worden aan het vervolgingsrelaas in Mauretanië noch aan het vervolgingsrelaas in Irak. Verzoekers, die steeds samen geleefd hebben in Irak en die nadien ook verbleven hebben in Mauretanië tonen geenszins aan dat zij niet samen naar één van beiden landen, volgens hun eigen voorkeur, zouden kunnen terugkeren en aldaar samen verblijven.

3.5. Verzoekers kunnen evenmin dienstig verwijzen naar het artikel 33 van de Conventie van Genève. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan een vluchteling verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoekers hebben echter niet aannemelijk gemaakt dat zij vluchteling zijn zodat dit artikel niet op hen van toepassing is.

3.6. Waar verzoekende partijen in hun betoog voorts een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijven.

3.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen lager desbetreffend wordt gesteld.

3.8. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.9. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1A van het vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoekers starten met een theoretisch betoog en stellen dat, wat betreft de aangehaalde vervolgingsfeiten in Irak, eerste verzoekster inderdaad twijfelt over het aantal keren dat het huis werd beschoten. Dit is evenwel niet merkwaardig daar zij in een gevaarlijke wijk woonden en in de hele wijk verschillende malen werd geschoten. Eerste verzoekster heeft dit trouwens ook tijdens haar gehoor aangehaald. Zij is er bijna zeker van dat hun huis twee keer werd beschoten, maar kan dit niet met 100 procent bevestigen. Eerste verzoekster wenst daarbij nog op te merken dat zij de laatste tijd veel problemen heeft met haar geheugen en heeft dit tevens gemeld tijdens het derde gehoor.

Wat betreft de tegenstrijdigheid in haar verklaringen met die van haar echtgenoot over het feit dat hij niet thuis was op het ogenblik van de beschieting stelt eerste verzoekster dat zij beseft dat zij zich hierover tijdens haar laatste gehoor heeft vergist. Haar man was wel thuis.

Wat betreft de gevolgen van de schietpartij betoogt eerste verzoekster dat het hier geenszins gaat om tegenstrijdige verklaringen. Hun verklaringen liggen in lijn met elkaar. Eerste verzoekster bedoelde dat een kogel de ijzeren deur heeft geraakt maar dat de deur zelf niet werd beschadigd. Het heeft wel het daarboven aanwezige glas doen barsten, vandaar dat haar echtgenoot heeft opgeworpen dat enkel het raam van de keuken stuk was.

Inzake de inval van de gemaskerde mannen stelt eerste verzoekster dat zij ernstig werden bedreigd door mannen met zware wapens die vuile woorden zeiden. Ze moesten vertrekken, zoniet zouden ze vermoord worden. Zowel eerste verzoekster als haar zoon M. hebben dit tijdens hun gehoor aangehaald. Eerste verzoekster kan zich niet precies herinneren of er al dan niet iemand geslagen werd, maar ze denkt van niet. Het huis werd niet echt doorzocht maar er was wel een gewapende inval. De gemaskerde mannen zijn binnengevallen en hebben verzoekers' met zware wapens bedreigd en uitgescholden.

Waar haar verweten wordt niet te weten waar haar man na de inval op het huis onderdook, stelt eerste verzoekster dat haar man haar dit niet had verteld om verdere problemen te voorkomen. Hij heeft haar opgebeld en gezegd dat hij bij een vriend verbleef en veilig was en zich geen zorgen hoefde te maken. Dit was genoeg voor haar. Zij vertrouwde haar echtgenoot en heeft om die reden niet verder gevraagd.

Eerste verzoekster stelt voorts dat het niet meer mogelijk is nog iets te bewijzen van de tewerkstelling van haar echtgenoot na de val van Saddam Hoessein. Bij aankomst op de luchthaven in Mauretanië werden hun documenten in beslag genomen. Zij verwijst naar haar verklaringen. Het is voorts niet verwonderlijk dat haar echtgenoot niet de rang van zijn directe overste zou kunnen geven omdat op het ogenblik van de vraagstelling haar man al meer dan een jaar met die tewerkstelling was gestopt en hij er niet meer heeft bij stilgestaan. Het is dan ook logisch dat hij zich dit niet meer kan herinneren.

Eerste verzoekster betoogt voorts inderdaad niet helemaal zeker te zijn van de hoogste rang van haar man. Dit is niet verwonderlijk want ze werd overal buiten gehouden en er werd haar bijna niets verteld.

De functie van haar echtgenoot was verschillend voor en na de val. Eerste verzoekster verwijst naar haar verklaringen. Zij heeft tijdens de gehoren alles naar waarheid verteld.

Eerste verzoekster stelt voorts dat zij het zich niet zo heel goed kan herinneren inzake de permanenties van haar echtgenoot. Verzoekers zijn al meer dan twee jaar hier. Eerste verzoekster heeft problemen met haar geheugen zoals ze ook gesteld heeft tijdens het gehoor.

Eerste verzoekster volhardt in haar verklaringen dat haar kinderen geen nationaliteit hebben. Ook de zoon M.E.A. alias M.H. zou geen nationaliteit hebben. Hij heeft dit ook tijdens zijn gehoor aangehaald.

Noch in Irak noch in Mauretanië kunnen verzoekers rekenen op de bescherming van de autoriteiten.

3.10. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.11. Uit lezing van het gehoorverslag van eerste verzoekster van 16 oktober 2012 blijkt: *“Hoeveel keer is dat gebeurd, dat jullie of jullie huis beschoten is? Ik kan het niet precies zeggen of dit één of twee keer is, het is lang geleden. Dat is toch iets dat ik me zou herinneren denk ik: of ik in mijn leven ooit één of twee keer ben beschoten? Ik denk dat het maar één keer was.”* (administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoekster, 16/10/2012, p. 2) en: *“Kan het zijn dat u tijdens een vorig interview verklaarde dat jullie huis niet één keer is beschoten maar twee keer? Het is mogelijk, ik herinner me niet of het één of twee keer was, ik ben dat vergeten. Dan bent u één beschieting vergeten, die gebeurtenis ontsnapt u dan? Er werd dikwijls geschoten in de wijk, het was niet veilig. Ik herinner me niet of we één of twee keer werden beschoten, er was spanning in de wijk. En jullie huis zelf, weet u dat, hoevaak jullie huis beschoten is? Ik herinner me niet precies, of het één of twee keer was, ik twijfel. Dus u herinnert zich de keer dat jullie in de tuin zaten en naar binnen moesten vluchten, maar een tweede keer herinnert u zich niet? Klopt* (administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoekster, 16/10/2012, p. 9-10). Tijdens een voorgaand gehoor verklaarde eerste verzoekster: *“Twee keer ons huis beschoten wij zaten in de tuin en vuurwapens op ons gericht* (administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoekster, 04/09/2011, p. 6). De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat eerste verzoekster bij een eerste gehoor met zekerheid stelt dat hun huis tweemaal werd beschoten terwijl zij bij een later gehoor twijfelt en denkt dat het maar één keer was, terecht afbreuk doet aan de waarachtigheid van deze gebeurtenissen en aldus de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt. Wanneer een persoon met dergelijke ernstige feiten

geconfronteerd wordt zoals aangehaald door eerste verzoekster, kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze feiten in het geheugen gegrift staan en men hieromtrent coherente verklaringen kan afleggen. Het betoog van eerste verzoekster dat de wijk waarin zij leefden onveilig was, kan hoegenaamd niet verklaren waarom eerste verzoekster een eerste keer met zekerheid verklaart dat hun huis twee keer beschoten werd om nadien te twijfelen en te stellen dat het mogelijk maar één keer was. De Raad acht dit geen plausibele verklaring voor dergelijke discrepantie in het relaas aangaande kernaspecten ervan. Wat de psychologische toestand van eerste verzoekster betreft, merkt de Raad voorts op dat eerste verzoekster geen objectieve elementen aanbrengt, noch een geneeskundig getuigschrift neerlegt, waaruit zou blijken dat zij geheugenproblemen of -stoornissen heeft die haar zouden verhinderen een coherent relaas naar voren te brengen.

3.12. De Raad stelt voorts vast dat eerste verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen met die van haar echtgenoot tracht te verantwoorden door te stellen dat zij zich heeft vergist om zo de verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen. Evenwel kan eerste verzoekster geenszins overtuigen. Immers verklaarde zij uitdrukkelijk dat haar echtgenoot op het ogenblik van de beschieting niet thuis was. Dat dit niet om een vergissing gaat maar om een wezenlijke discrepantie met de verklaringen van haar echtgenoot die stelde wel aanwezig te zijn tijdens de beschieting, kan afgeleid worden uit de navolgende verklaringen die eerste verzoekster dienaangaande aflegde, met name waar zij stelde dat zij haar echtgenoot niet meteen na de beschieting, maar een uur of twee later contacteerde waarna hij naar huis is gekomen (administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoekster, 16/10/2012, p. 3). Het is geenszins aannemelijk dat eerste verzoekster zich dermate zou vergissen over een wezenlijk aspect in het relaas, dit zeker nu zij, wanneer zij geconfronteerd werd met de vraag: *“Stel dat uw man thuis was tijdens deze beschieting, denkt u dat ze hem dan zouden gedood hebben?”* antwoordde: *“Dat is mogelijk.”* (administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoekster, 16/10/2012, p. 6). Uit dit gehoor blijkt dat eerste verzoekster op verschillende momenten bleef vasthouden aan het feit dat haar echtgenoot niet thuis was. Deze verklaringen kunnen hoegenaamd niet aanzien worden als een vergissing in hoofde van eerste verzoekster om de discrepantie met de verklaringen van haar echtgenoot dienaangaande te verantwoorden. Het betoog van eerste verzoekster kan niet overtuigen.

3.13. Het a posteriori betoog van eerste verzoekster om de discrepantie aangaande de gevolgen van de beschieting in haar verklaringen met die van haar echtgenoot te verantwoorden, kan niet overtuigen. Eerste verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat er geen schade was aan het huis en dat de kogel eerst op de grond ging en dan op de deur die niet was beschadigd omdat het een ijzeren deur was (administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoekster, 16/10/2012, p. 2) terwijl haar echtgenoot in strijd hiermee verklaarde: *“Enkel de raam van de keuken was ook kapot”* (administratief dossier, gehoorverslag H.E.E., 5/9/2011, p. 9). De nuanceringsen die eerste verzoekster tracht aan te brengen aan haar verklaringen, met name dat in de deur een raam zat dat barstte, vinden hoegenaamd geen steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat haar verklaringen noch die van haar echtgenoot voor interpretatie vatbaar zijn. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het relaas.

3.14. Uit lezing van de gehoorverslagen van eerste verzoekster en haar zoon M. blijkt dat zij inderdaad tegenstrijdige verklaringen aflegden over de inval in hun huis door gewapende mannen. Door haar verklaringen en die van haar zoon in het verzoekschrift ten dele te herhalen slaagt eerste verzoekster er geenszins in de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande een wezenlijk aspect in het asielerelaas in een ander daglicht te plaatsen. Waar zij voorts vasthoudt aan haar eigen versie van de feiten, slaagt zij er evenmin in afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en deze van haar zoon.

3.15. De Raad acht het voorts geenszins aannemelijk dat een koppel, dat geconfronteerd wordt met dergelijk zwaarwichtige feiten als aangehaald in het relaas van verzoekers, niet met elkaar zou communiceren over het onderduikadres van één van beiden. Redelijkerwijze kan immers aangenomen worden dat men zich wil vergewissen van de veiligheid van zijn partner. De vaststelling dat eerste verzoekster volledig onwetend is over het onderduikadres van haar echtgenoot, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Het betoog van eerste verzoekster om haar onwetendheid hieromtrent te verantwoorden kan dan ook geenszins overtuigen.

3.16. De Raad merkt voorts op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoekers hun relaas kunnen staven aan de hand van stukken het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van het relaas. Van een persoon, die verklaart na de val van Saddam Hoessein gewerkt te hebben als politieofficier in Irak tot 1 oktober 2010 (administratief dossier, vragenlijst E.E.H., stuk 27, p. 2-3), kan verwacht worden dat hij hieromtrent enig materieel bewijs kan

voorleggen, of nog, bij afwezigheid hiervan, een plausibele verklaring kan geven. De verklaring dat alle documenten dienaangaande in beslag werden genomen in Mauretanië kan in het licht van de vaststelling dat verzoekers er wel in geslaagd zijn documenten voor te leggen van een politieopleiding uit de jaren negentig niet overtuigen om dit gebrek aan bewijs te verantwoorden. De Raad wijst er voorts op dat het motief inzake het gebrek aan materieel bewijs samen gelezen moet worden met de motieven waaruit blijkt dat het profiel van E.E.H. niet aannemelijk is gelet op de vage verklaringen dienaangaande van eerste verzoekster en haar echtgenoot. De Raad acht het geenszins aannemelijk dat E.E.H. de rang van zijn directe overste in de periode na de val van het Saddamregime niet kan geven, noch de stam waartoe deze behoorde. Van iemand die zich een profiel aanmeet van politieofficier kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij op dergelijke basisvragen een antwoord kan geven. De Raad ziet geenszins in hoe tijdsverloop dergelijke onwetendheden kan verantwoorden. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over de functie en loopbaan van E.E.H.. Eerste verzoekster tracht dit te verklaren door te stellen dat zij niet op de hoogte werd gehouden van dit alles, doch de Raad acht het geenszins aannemelijk dat partners niet met elkaar zouden communiceren over de functie van één van hen. De vragen die aan eerste verzoekster over de functie en loopbaan van haar echtgenoot werden gevraagd waren daarenboven geen vragen die een gedetailleerde kennis vereisten die men niet van eerste verzoekster zou mogen verwachten. Door te verwijzen naar de weinige informatie die zij wel wist te geven, slaagt eerste verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden aangaande het voorgehouden profiel van haar echtgenoot. Het geheel van deze vaststellingen doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.17. Eerste verzoekster tracht opnieuw haar tegenstrijdige verklaringen met die van haar echtgenoot, ditmaal aangaande zijn permanentie tijdens het werk, te verklaren door te verwijzen naar het tijdsverloop en haar geheugenproblemen. Evenwel zijn deze elementen dermate fundamenteel dat een discrepantie hieromtrent hoegenaamd niet kan uitgelegd worden door tijdsverloop. Zoals hoger reeds gesteld heeft eerste verzoekster evenmin met enig objectief gegeven aangetoond dat zij geheugenproblemen zou hebben die haar verhinderen een coherent asielrelaas naar voren te brengen.

3.18. Het betoog van verzoekers over de nationaliteit van hun kinderen waarbij zij alsnog een attest van de ambassade van Mauretanië voorleggen om hun verklaringen te ondersteunen, is gericht tegen een overtollig motief. De bestreden beslissingen zijn genoegzaam geschraagd is door de overige motieven. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot het gegronnd bevinden van het beroep zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken. Los daarvan stelt de Raad vast dat het desbetreffend attest van de ambassade van Mauretanië een kleurenkopie betreft. Dit document heeft geen bewijswaarde nu dit immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen is.

3.19. Waar verzoekers in hun betoog nog een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijven.

3.20. Wat betreft de problemen in Mauretanië betoogt tweede verzoeker, E.E.H., dat hij op de hoogte was van het feit dat Mauretanië voor hem geen veilig land was. Hij was jarenlang een aanhanger van de oud-president Maawiya en dus gekant tegen het huidig regime. Eerste verzoeker dacht evenwel dat hij na al die jaren van afwezigheid mogelijks niet meer geviseerd zou worden. Hij had 30 jaar in Irak doorgebracht en was daar politieofficier. Hij werd op de hoogte gebracht dat het geen uitzondering was dat politieofficiëren afkomstig uit Irak in Mauretanië vermoord werden. Tweede verzoeker verwijst naar zijn verklaringen dienaangaande. De eerste ondervraging op de luchthaven was wel degelijk een vervolgingsfeit. Het was voldoende om te beseffen dat tweede verzoeker nog steeds werd geviseerd. Hij werd bij aankomst onmiddellijk opgepakt en verhoord en zijn documenten werden in beslag genomen.

Wat betreft het motief inzake de inconsistente verklaringen over de beschuldigingen geuit ten aanzien van hem betoogt tweede verzoeker dat hij tijdens zijn gehoren alle feiten heeft verteld waarvan hij beschuldigd werd. De hoofdbeschuldiging was het feit dat hij verdacht werd een staatsgreep te willen plegen. Ook alle andere beschuldigingen behoren tot de hoofdbeschuldiging. Hij werd om twee redenen geviseerd, enerzijds zijn politieke overtuiging en anderzijds omdat hij als verrader werd beschouwd in dienst van een buitenlandse inlichtingendienst. De problemen worden tevens bevestigd door de heer D.O.A., oud-minister van Binnenlandse Zaken (stuk 6). Deze oud-minister, tevens de neef van tweede

verzoeker, verklaart dat tweede verzoeker geen andere keuze had dan Mauretanië te verlaten omwille van doodsb bedreigingen.

Tweede verzoeker beaamt dat hij de plicht had na zijn studies terug te keren naar Irak. Maar hij werd gedoogd en nooit verplicht terug te keren. De Iraakse autoriteiten hadden veel vertrouwen in hem en bovendien heeft hij tijdens die periode zijn vrouw leren kennen. Volgens tweede verzoeker wordt geen rekening gehouden met de machtswissel en de gevolgen daaraan verbonden voor aanhangers van het oude regime.

Tweede verzoeker verwijst voorts naar zijn verklaringen waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat hij van zware feiten werd beschuldigd. Het feit dat hij later werd uitgenodigd voor een derde verhoor is niet verwonderlijk daar al zijn documenten waren afgenomen en een reisverbod gold zodat het hem onmogelijk was de juiste documenten te bekomen. De Mauretaanse autoriteiten wisten dus dat hij nergens naartoe kon. Een andere reden waarom hij na zijn tweede gehoor zomaar naar huis werd gestuurd is vanzelfsprekend omdat de Mauretaanse autoriteiten hoopten dat tweede verzoeker contacten zou leggen met mensen van het oude regime. Hij werd als lokaas gebruikt. Dat dergelijke tactieken worden toegepast werd hem verteld door zijn neef.

Het feit dat zijn vrouw een visum kreeg toont daarenboven aan dat de Mauretaanse autoriteiten er alles aan zouden doen om tweede verzoeker op hun grondgebied te krijgen en verder te gebruiken als lokaas.

Tweede verzoeker stelt pas echt verhuisd te zijn op 1 december 2010. Dit is dus niet onmiddellijk na het vertrek van zijn echtgenote. In de periode tussen het vertrek van zijn echtgenote, het tweede verhoor door de Mauretaanse autoriteiten en 1 december 2010 leefde hij wel volledig ondergedoken. Hij verborg ook zijn gezicht achter zijn sjaal en/of kledij.

Tweede verzoeker betoogt voorts de vraag van de verwerende partij verkeerd begrepen te hebben en geïnterpreteerd te hebben als zou de oud-minister op de hoogte zijn geweest van zijn komst. Hij werd inderdaad niet op de hoogte gebracht van de komst van tweede verzoeker en zijn gezin. Later heeft tweede verzoeker wel contact met hem opgenomen en hebben ze elkaar één keer gezien. Zijn neef is momenteel voorzitter van een vereniging tegen het huidige regime in Mauretanië. Hij is een oppositieleider, wat altijd gevaarlijk is in een Afrikaans land. Tweede verzoeker is ook tegen het huidige regime en de president. Het gevaar voor hem is dreigend. Het feit dat de Mauretaanse autoriteiten zich nergens voor generen blijkt duidelijk uit het feit dat de huidige president recentelijk door één van zijn eigen officieren werd neergeschoten. Bij deze officier waren de stoppen doorgeslagen omdat de president zijn broers zomaar had laten ophangen. Tweede verzoeker merkt tenslotte nog op dat hij in Mauretanië geen enkele familie meer heeft.

3.21. M.E.A. alias M.H., derde verzoeker, beaamt geen persoonlijke problemen gekend te hebben maar omwille van zijn vader wel problemen in Mauretanië te hebben.

3.22. De Raad stelt vast dat tweede verzoeker onder het kopje "*Vertrek uit Mauretanië omwille van de vervolgingsfeiten in Mauretanië 1.*" in het verzoekschrift niets anders doet dan zijn asielsrelaas in essentie te herhalen. De Raad wijst er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielsmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan tweede verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

3.23. Tweede verzoeker kan voorts niet gevolgd worden waar hij stelt dat de eerste ondervraging op de luchthaven voor hem voldoende was om te beseffen dat hij door de Mauretaanse autoriteiten vervolgd werd. Immers blijkt uit tweede verzoekers verklaringen aangaande de eerste ondervraging op de luchthaven dat hem heel algemene vragen werden gesteld die niet gepaard gingen met geweld en dat hem gezegd werd dat hij binnen de twee weken contact moest opnemen met de veiligheidsdienst. Tweede verzoeker verklaarde voorts uitdrukkelijk dat hij dacht dat die tweede afspraak diende om zijn spullen terug te krijgen. Verder verklaarde tweede verzoeker dat hij op dat ogenblik nergens van beschuldigd werd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, tweede verzoeker, 18/10/2011, stuk 7, pp. 7-8). Dat tweede verzoeker nadien stelt tijdens het gehoor dat hij het gevoel had dat er iets niet klopte, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uit zijn eerdere verklaringen overduidelijk blijkt dat het verloop van de eerste ondervraging niet wees op enige vervolging, dit temeer nu verzoeker stelde

dat hij dacht dat de tweede afspraak enkel diende om zijn spullen terug te krijgen, waaruit hoegenaamd geen vrees voor vervolging in hoofde van tweede verzoeker op het ogenblik van de eerste ondervraging blijkt. De commissaris-generaal kon dan ook terecht besluiten dat de vaststelling dat tweede verzoekers vrouw en kinderen Mauretanië al verlieten voor het plaatsvinden van de tweede ondervraging, afbreuk doet aan de bewering dat het verlaten van Mauretanië het gevolg was van de voorgehouden problemen aldaar. Dit alles klemmt des te meer nu tweede verzoekers echtgenote verklaarde: *“Mijn man is sedert 1980 in Irak. In al die jaren is hij nooit meer teruggekeerd naar Mauretanië. Toen we in oktober naar Mauretanië vluchtten, zocht mijn man zijn familie aldaar maar vond die niet terug. Met zijn Iraakse diploma kon hij geen werk krijgen in Mauretanië. Dit is de reden waarom mijn man mij en 5 van onze kinderen naar België heeft gestuurd. In de nabije toekomst zal hij en mijn zoon ons hier vervoegen.”* (administratief dossier, vragenlijst CGVS A.M.N., stuk 26, p. 2). De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de vaststellingen, met name dat blijkt uit tweede verzoekers verklaringen dat Mauretanië slechts een doorreisland voor hem was en de aangehaalde problemen dus niet de aanleiding waren voor zijn vertrek, samen met de vaststelling dat geen geloof gehecht kan worden aan de aangehaalde vervolgingsfeiten in Mauretanië, dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van tweede verzoeker.

3.24. De Raad stelt voorts vast dat het motief dat tweede verzoeker er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen over de beschuldigingen die ten aanzien van hem werden geuit, steun vindt in de stukken van het administratief dossier. De Raad acht het geenszins aannemelijk dat tweede verzoeker initieel verklaarde dat hij ervan beschuldigd werd een staatsgreep te organiseren, om dan tijdens een later gehoor van deze beschuldiging hoegenaamd geen gewag meer te maken en met andere beschuldigingen op de proppen te komen. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij van meet af aan consistente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt. De vaststelling dat tweede verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de beschuldigingen die ten aanzien van hem werden geuit, terwijl dit een kernelement uit zijn asielrelaas betreft, doet terecht afbreuk aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Door opnieuw zijn asielrelaas te herhalen en te betogen dat hij tijdens zijn gehoren alle feiten heeft vermeld waarvan hij beschuldigd werd, slaagt tweede verzoeker er geenszins in afbreuk te doen aan deze vaststelling.

Waar tweede verzoeker thans een schrijven voorlegt van de heer D.O.A. die de problemen van tweede verzoeker bevestigt, wijst de Raad erop dat dit stuk geen bewijswaarde heeft nu het een gesolliciteerd karakter vertoont. Bovendien hebben stukken slechts bewijswaarde voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu geenszins het geval is.

3.25. De Raad ziet voorts geenszins in waar het betoog over zijn terugkeerplicht naar Irak op slaat nu het motief inzake de terugkeerplicht van tweede verzoeker betrekking heeft op zijn terugkeerplicht naar Mauretanië na het beëindigen van zijn studies. Het betoog van tweede verzoeker gaat dan ook volledig voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande en vormt geen weerlegging ervan. Ook ziet de Raad geenszins in hoe het betoog dat geen rekening werd gehouden met een machtswissel en de gevolgen daaraan verbonden voor aanhangers van het oude regime in Mauretanië afbreuk kan doen aan de vaststelling dat tweede verzoeker onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd aangaande de verplichting terug te keren naar Mauretanië.

3.26. Tweede verzoeker verklaarde ervan beschuldigd te zijn geweest een staatsgreep in Mauretanië te willen plegen, (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 27, p. 3), dat hij medewerking heeft verleend aan de oud-president en zijn naam op een lijst van gezochte personen stond, dat hij collaborateur was en zijn land had verraden, dat hij verdacht was en hem een levenslange straf of de doodstraf te wachten stond (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 7, pp. 6-7). Verder verklaarde tweede verzoeker uitdrukkelijk: *“Ze waren bang dat mijn aanwezigheid in M. gevaar met zich meebrengt voor de nationale veiligheid. Ze waren heel streng in de omgang en bedreigden me letterlijk om me te liquideren. Ze zaten niet op mijn komst te wachten en waren bang dat ik bepaalde politieke ideeën uit Irak had meegenomen of geïmporteerd.”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 7, p. 9). In die geschetste context acht de Raad het dan ook geenszins geloofwaardig dat de Mauretaanse autoriteiten tweede verzoeker zomaar laten gaan met de vage afspraak dat zij hem een nieuwe uitnodiging zouden sturen voor een derde gesprek (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 7, p. 9). Dergelijke handelwijze is hoegenaamd niet in proportie met de zware beschuldigingen die ten aanzien van tweede verzoeker werden geuit. Door zijn verklaringen inzake de zware beschuldigingen die ten aanzien van hem werden geuit te herhalen, slaagt tweede verzoeker er niet in de pertinente motivering dienaangaande in concreto te weerleggen. Tweede verzoekers betoog dat zijn documenten

waren afgenomen en een reisverbod tegen hem gold alsook dat ze hem als lokaas wensten te gebruiken om voorgaande handelwijze van de Mauretaanse autoriteiten te verantwoorden, kan evenmin overtuigen. Immers zijn de aan tweede verzoekers adres geuite beschuldigingen dermate zwaarwichtig dat het niet aannemelijk is dat de Mauretaanse autoriteiten tweede verzoeker alsnog laten gaan met de vage boodschap hem op een later tijdstip te zullen uitnodigen en zich slechts beperken tot de afname van documenten en het uitvaardigen van een reisverbod, daarmee nog steeds het risico lopende dat tweede verzoeker, door hem te laten gaan, zich aan hen zou onttrekken. Dit klemt des te meer nu tweede verzoeker zelf verklaarde dat het reisverbod slechts werd uitgevaardigd omdat de Mauretaanse autoriteiten hem niet konden vinden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 7, p. 10). Tweede verzoeker kan geenszins overtuigen om het desbetreffend motief in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

3.28. Gelet op tweede verzoekers uitdrukkelijke verklaring dat de Mauretaanse autoriteiten bang waren voor zijn aanwezigheid op het grondgebied en dat *“Ze zaten niet op mijn komst te wachten {...}”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 7, p. 9) kan tweede verzoeker thans niet voorhouden dat Mauretanië er alles aan zou doen om hem op hun grondgebied te krijgen en hem verder te gebruiken als lokaas. De Raad acht dergelijke verklaringen in volledige contradictie met elkaar. De vaststelling dat zijn echtgenote vrij snel en probleemloos een visum verkreeg en vermeld werd dat u meereisde, doet dan ook afbreuk aan de bewering dat de Mauretaanse overheid tweede verzoeker niet op haar grondgebied wenste of bang was voor zijn ideeën.

3.29. Waar tweede verzoeker voorts volhardt in één versie van de feiten, met name dat hij pas echt verhuisd is op 1 december 2010, slaagt hij er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen dienaangaande op te heffen. Tweede verzoeker voert voorts een nuancering toe aan zijn verklaringen om deze beter op elkaar af te stemmen doch deze vinden geen steun in het administratief dossier en vermogen niet de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te plaatsen.

3.30. Uit het gehoorverslag blijkt dat aan tweede verzoeker gevraagd werd: *“Wat gebeurd met uw neef die min van BZ was?”*. Deze vraag werd onmiddellijk gevolgd door de vraag: *“Heb je met hem contact gehad in M.?”* waarop tweede verzoeker repliceerde: *“nee, hij was niet op de hoogte van mijn aankomst.”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 7, p. 8). De Raad stelt vast dat de door de ondervrager van het CGVS gestelde vraag duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar was. Tweede verzoeker kan aldus niet overtuigen met zijn argument de vraag verkeerd begrepen te hebben om de discrepantie met zijn latere verklaring dat hij zijn neef in Mauretanië wel gesproken heeft en er zelfs is langs geweest, op te heffen. Door voorts zijn verklaringen te herhalen over zijn neef slaagt tweede verzoeker er evenmin in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Het komt aan tweede verzoeker toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te betwisten, waartoe hij in gebreke blijft. Door op uiterst algemene en ongefundeerde wijze te verwijzen naar een algemene toestand in Mauretanië toont tweede verzoeker evenmin aan dat hij persoonlijk gevisieerd wordt. De Raad ziet voorts geenszins in hoe het feit dat tweede verzoeker geen familie meer zou hebben in Mauretanië afbreuk kan doen aan de vaststelling dat hij geen vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt.

3.31. Het betoog van derde verzoeker, M.E.A., met name dat hij omwille van de problemen van zijn vader zelf problemen heeft in Mauretanië, is slechts een bevestiging van de vaststelling in de bestreden beslissing dat tweede verzoeker omwille van de vermeende problemen van zijn vader naar België kwam. Derde verzoeker baseert zich op de vluchtproblemen van zijn vader, die niet aannemelijk werden bevonden, zodat in hoofdte van derde verzoeker evenmin sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging.

3.32. In fine van het verzoekschrift vragen verzoekers hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Eerste verzoekster voert in een vierde middel nog de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoekers betogen dat de situatie in Bagdad nog steeds ongunstig is en op heden nog onstabiel en verwijzen naar de eigen informatie van de verwerende partij alsook naar diverse persberichten en een rapport van de UNHCR. Er zijn daar voortdurend gevechten waarbij duizenden burgerslachtoffers vallen.

Verzoekers menen dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden. Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekeer van de commissaris-generaal in zijn beleid aanleiding tot willekeur. De commissaris-generaal wordt geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient te worden behandeld. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Bagdad ontvlucht zijn, een verschillende beslissing kunnen krijgen.

Verzoekers menen voorts dat het asielbeleid van andere landen niet aan de orde is. De commissaris-generaal dient de Belgische wetgeving te respecteren, een wetgeving die op het vlak van subsidiaire bescherming ruimer is dan de wetgeving in andere EU-landen, aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn waarin slechts een minimale norm wordt vooropgesteld. Verzoekers verwijzen naar de memorie van toelichting bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.33. Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Tweede verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in Mauretanië, sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.34. Aangaande de situatie in Irak oordeelt de Raad als volgt. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratieve dossier en de nota toegevoegde informatie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad" van 16 juli 2012, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Centraal Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat eerste verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar eerste verzoekster verwijst naar de bij het verzoekschrift toegevoegde artikels met de betrekking tot aanslagen in Bagdad en een verwijzing naar het standpunt van 'Iraq Body Count', wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van 16 juli 2012 een onderzoek vermeldt naar de aanslagen en de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkuk samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De SRB van 16 juli 2012 voegt daar onder meer aan toe:

"In de eerste helft van 2012 bleef het geweld in Bagdad hoofdzakelijk doelgericht, net als in 2011, met sporadisch een aantal aanslagen op dichtbevolkte plaatsen (...). Begin 2012 (...) richtten de aanslagen in Bagdad zich grotendeels tegen de Iraakse politiediensten en sjiitische wijken. In de maanden die daarop volgden werden, naast de politie en de sjiitische bevolking, eveneens het Iraakse overheids personeel en sjiitische pelgrims geviséerd. (...)"

Uit deze SRB, waarin tevens rekening is gehouden met de in mei 2012 gepubliceerde nieuwe *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers”* waarnaar eerste verzoekster in haar verzoekschrift verwees en met verschillende andere gezaghebbende informatiebronnen, blijkt dus dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn, tegen bepaalde bevolkingsgroepen en minderheden, en geen uiting zijn van willekeurig geweld. De informatie die eerste verzoekster bijvoegt, noch de verwijzing naar enkele passages uit de bijgevoegde landeninformatie, terwijl die uiteraard in zijn geheel moet worden gelezen om de nuances die erin werden opgenomen tot hun recht te laten komen, doen daaraan afbreuk: hieruit blijkt geen situatie van “open combat”, noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Uit de SRB die voorligt dient te worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheids-situatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tot en met de eerste helft van 2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Verder kan niet worden ingezien waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat eerste verzoekster niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

3.35. In de mate eerste verzoekster aanvoert dat de verwerende partij de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk

„[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

3.37. In de mate eerste verzoekster voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat zij voorbij

aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

3.38. Verzoekers hebben geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond, noch een schending van de door hen aangevoerde bepalingen en beginselen. Het middel kan niet worden aangenomen.

3.39. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van de overtollig bevonden motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER